

Michal Masný

O knihe prianí a sťažností a o viere

Milí bratia a sestry,

kedysi visel v obchodoch zošit, na ktorom bol nápis „Kniha prianí a sťažností“. Zákazník tam mohol napísať svoj názor na obsluhu alebo svoje (prevažne negatívne) skúsenosti s nakupovaním v tom-ktorom obchode. Stávalo sa, že zákazníci sa sťažovali na personál, na predavačov, ktorí nie vždy vyhovelí podľa ich priania. Sťažnosť si potom zrejme prečítal vedúci, ktorý potom s tým mohol urobiť patričný poriadok.

V istom zmysle slova sa aj dnešné prvé čítanie podobá na takú knihu prianí a sťažností. Prorok Habakuk sa sťažuje, že mu Boh akosi neodpovedá na jeho prosby a modlitby. Izrael sa nachádza v nebezpečenstve vpádu Chaldejcov, no Boh akosi mlčí. Rozdiel je však v tom, že prorok sa nesťažuje niekomu inému – ako sa hovorí, tretím osobám - ale priamo Bohu.

Nie je to pritom výčitka povedaná v hneve. Keby sme si prečítali celú 1. a 2. kapitolu, z ktorých sme mali dnes len úryvok, tak zistíme, že napriek tej sťažnosti a napriek nebezpečenstvu prorok stále považuje Boha za toho, ktorý chce svojmu ľudu dobre. Neobviňuje ho, odovzdane nesie svoj kríž, dokonca chápe, že Boh nezasahuje, a pozorne a s úctou sleduje, čo mu Boh odpovie. A Boh sa naozaj ozýva. Káže prorokovi, aby napísal všetko, čo bude počuť. Prorok teda napísal a boli to slová, ktoré ho zrejme potešili: „Zahynie ten, kto nemá dušu priamu, ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery.“ V preklade to znamená, že ten, kto dáva priestor Bohu vo svojom živote, kto je mu verný, aj keď sa neozýva, nemusí sa báť, Boh si ho ochráni.

Vernosť Bohu však nebýva vždy ľahká. Stáva sa, že o tú svoju vieru musíme bojovať, niekedy veľmi ťažko. Apoštoli tiež o ňu prosili, ako sme počuli v evanjeliu. Asi cítili, že ju stále nemajú, možno boli z toho aj sklamaní, že toľko chodia s Ježišom,

počúvajú ho, ale akosi tá viera nerastie.

Možno to býva aj u nás podobne. Chodíme do kostola, modliame sa, ale tá naša viera akosi nerastie. Vtedy nám prichádza na pomoc Ježišovo podobenstvo o horčičnom zrnku. Toto zrnko je veľmi malé, najmenšie zo všetkých. Keď ho človek zasadí, nejaký čas trvá, kým začne rásť. A aj keď začne rásť, najprv rastie smerom do zeme, najprv si vytvorí korene, až potom ide von. Tak je to aj s našou vierou. Aj keď možno necítíme nejaké zmeny v sebe, necítíme hmatateľne, žeby v nás viera rástla, ona tam predsa je. A ak zostaneme stále verní Bohu, napriek všetkému, tá viera je schopná sa zrazu prejaviť ako veľký strom s dobrými koreňmi, ktorý je ťažko vytrhnúť.

Jednej noci vypukol v dome požiar. Plamene už šľahali aj z okien. Rodičia a deti rýchlo vybehli von. Prestrašení sa dívali na ohnivé divadlo. Zrazu zbadali, že najmladšie z detí, päťročný syn, nie je medzi nimi. Keď utekali z domu, našiel sa dymu a plameňov a uviazol vnútri. Všetci sa dívajú jeden na druhého, nevedia, čo robiť, cez plamene sa nedá dostať dovnútra. Zrazu sa na poschodí otvorilo okno a v ňom chlapec volá o pomoc. Otec ho zazrel a kričí: „Skoč!“ Dieťa vidí iba dym a plamene. Ale počuje otcov hlas a odpovedá: „Ocko, nevidím ťa, kde si!“ Otec mu však zavolá: „Ale ja ťa vidím, to stačí, len skoč!“ Chlapec zoskočil a ocitol sa celý a zdravý v náručí otcovom, ktorý ho bezpečne zachytil.

Niekedy aj my vidíme v živote – obrazne povedané – len dym a prekážky. Ale Boh nás uisťuje: „Len ver, ja ťa vidím a bezpečne ťa zachytil.“ Vernosť Bohu sa vypláca. Kto mu uverí, ocitne sa v jeho bezpečnej ruke. Nechajme mu teda priestor vo svojom živote, verme mu, aj napriek tomu, že naša viera je slabá a malá ako horčičné zrnko. Amen.

*Hľa, blázon v srdci hovorí:
nieť Boha!*

*Ohavný koná skutky ohavné
a nikoho niet,
kto by dobré robil.*

*Hospodin z neba hladí na ľudí.
Či je kto múdry
a či Boha hľadá.
Odpadli všetci, všetci splaneli,
nieť, kto by konal dobré,
jediného niet.*

*Čo vedia o tom,
žijúc v bezpráví,
tí, čo ľud požierajú,
sťaby jedli chlieb?
Tí, ktorí Boha neprosia?
Tam trpnu strachom,
kde nebolo už strachu,
— lebo Boh kosti rozmetá tým,
čo ťa obliehali, zmiatli sa,
lebo zavrhol ich Boh.*

*Kiež zo Sionu
pride spása Izraela!
Hospodin zmení
údel svojho ľudu
a Jákob zaplesá
a poteší sa Izrael.*

Sami najlepšie vieme, o čo všetko prosíme Boha. Prosili sme však niekedy aj o to, o čo prosili apoštoli: „Posilni nám vieru“? Apoštoli boli ľuďmi veriacimi. V blízkosti Ježiša však spoznávali, že ich viera je veľmi malá a slabá. V ich prosbe je dostatok múdrosti, lebo začali objavovať, čo všetko môže dať Boh, aby urobil človeka šťastným. Preto neprosili o zdravie, predĺženie života, peniaze, ale prosili o posilnenie viery.

Vieme, že takmer všetky hudobné nástroje treba občas naladiť. Rozladené hudobné nástroje nedokážu produkovať príjemné tóny. Neraz takíto „rozladení“ prichádzame aj do kostola. Rozladený je náš život aj naša viera. A náš život je preto často „rozladený“, že málo spolupracujeme vedome a dobrovoľne s Bohom. Všetko chceme robiť len vlastnými silami. Stále máme nejaké ciele, ku ktorým sa približujeme bez Boha, a keď ich dosiahneme, sme unavení a nespokojní.

Či by sme preto aj my nemali pri každej svätej omši predovšetkým prosiť: Ježišu, posilni nám vieru? Ježiš to určite chce urobiť, ale dokáže to len v spolupráci s nami. On nám hovorí: Nerob nič bezo mňa! Máš problémy v práci? Prečo sa každé ráno nepomodlíš a nezveríš mi pod ochranu všetky pracovné hodiny? Máš problémy so svojou povahou? Prečo nechceš so mnou trpezlivo spolupracovať na jej zdokonaľovaní? Zažil si krivdu? Prečo sa nechceš povzbudiť mojou odpúšťajúcou láskou? Máš problémy v manželstve? Prečo sa úprimne nevyspovedáš? Si nervózny? Prečo sa pri modlitbe neupokojíš? Pri žiadnej činnosti by sme nemali „stratiť“ z očí Boha. Ak s ním spolupracujeme, dokážeme zvládnuť aj také situácie, ktoré si možno nevieme ani predstaviť.

Spisovateľ Cronin spomína jednu udalosť, ktorú zažil počas modlitby v istom viedenskom kostole. Počas najväčšej sústredenosti pri modlitbe začul ťažké kroky na dlažbe kostola. Vstúpil doň muž a na rukách niesol nevládne, od narodenia choré dieťa. Spisovateľ prerušil modlitbu a sledoval muža s dieťaťom v náručí. Chlap prišiel k soche Panny Márie, kde ustavične horeli sviece. Položil dieťa pod sochu, vybral z kapsy malú sviecu a zapálil ju. Potom vzal dieťa do rúk a zdvihol ho do výšky sviec. Oči dieťaťa zažiarili pred plameňmi a ústa vyslovovali modlitbu. Potom znova vyšiel so svojim dieťaťom von a položil ho do starého a ošúchaného vozíka. Zvedavý spisovateľ pribehol k nemu a spýtal sa ho, prečo to urobil. Muž odpovedal: Prichádzame sem každý deň, aby naša viera neustrnula v našich srdciach. A azda o to ide aj v našom živote. Spájame sa často s Bohom, aby neustrnula naša viera.

Marian Šuráb

Spomienka Ružencovej Panny Márie:

V pondelok 7. októbra je spomienka Ružencovej Panny Márie. Pozývam deti a mládež v tento deň na spoločnú modlitbu sv. ruženca. Sv. ruženec začneme o 17:25 a budú sa ho predmodlievať deti a mladí. Potom bude sv. omša.

V pondelok je kňazská rekolekcia v Dubovej. Sv. omša bude o 9:00 hod. v Dubovej. Ružencová Panna Mária je patrónkou ich kostola.

Kto vie žasnúť a ľúbiť, patrí k požehnaným tohto sveta. Kto sa neodnaučil žasnúť, nezabudol ani ďakovať.

Ľudia, ktorí vedia žasnúť, ktorí sa tešia zo všetkého dobrého a krásneho na tejto zemi, sú väčšinou šťastní ľudia.

Želám ti úžas, aby si si zachoval vďačnosť, aby si spomenul, že krása a čaro prírody majú svojho pôvodcu.

Želám ti úžas aj nad takými malými „zázrakmi“, ako je ruža, motýľ alebo dúha.

Želám ti úžas a veľa radostí z prírody. Radosť a vďačnosť za to, že popri všetkom utrpení a zle tohto sveta, sa každodenne stretávame s miliónmi „zázrakov“.

Želám ti úžas - svieže zmysly pre všetko pekné na svete, otvorené uši, naširoko otvorené oči a vďakou naplnené srdce.

Adalbert L. Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 27. týždni cezročného obdobia - (C)

7.X. pondelok

18.00 Za farníkov

8.X. utorok

18.00 Za Ľ. Cypriána Macáka a rodičov

9.X. streda

18.00 Za Ľ. Ondreja Makýša, manželku a rodičov

10.X. štvrtok

18.00 Za Ľ. Karola Pešku

11.X. piatok

18.00 Za Ľ. Jozefa a Máriu Jurčovičových

12.X. sobota

08.00 na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 388-420

13.X. 28. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za farníkov

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10.00 Na poďakovanie za 60 rokov života

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

7.X. pondelok	Panna Mária Ružencová
8.X. utorok	Sv. Pelágia, panna a mučenica
9.X. streda	Sv. Dionýz, biskup a spoločníci, mučeníci
10.X. štvrtok	Sv. František Borgiáš
11.X. piatok	Sv. Firmin, biskup, Bl. Ján XXIII., pápež
12.X. sobota	Sv. Maximilián, biskup

so svätým Klementom Alexandrijským

Jeden Pán, jedna Cirkev

Svätý Klement ukazuje na katolícku Cirkev ako jedinú pravú Cirkev.

Pravá Cirkev, naozaj starobylá Cirkev, je jedna. Do nej sú zapísaní tí, čo sú spravodliví podľa Božieho plánu. Boh je jeden a Pán je jeden, teda to, čo je najväčšie, je uctievané pre svoju jedinečnosť, pre svoje napodobňovanie prvého princípu. V prirodzenosti Jedného je teda dedičstvo jednej Cirkvi. Preto podľa podstaty a myšlienky, podľa pôvodu, podľa významu hovoríme, že starobylá a katolícka Cirkev je jedna, spája do jednoty jednej viery - viery, ktorá pochádza z dvoch Zmlúv alebo skôr z jednej Zmluvy v rôznych dobách podľa vôle jedného Boha a skrze jedného Pána - tých, čo už sú vyvolení. Boh ich predurčil, lebo pred stvorením sveta vedel, že budú spravodliví. Význam Cirkvi, v jej jednote a ako princíp jednoty, prevyšuje všetko a nič sa jej nevyrovná.

Myšlienky k modlitbe

Pravá Cirkev, naozaj starobylá Cirkev, je jedna. Starobylá a katolícka Cirkev je jedna. Spája mnohých do jednoty jednej viery. Cirkev stojí ako princíp jednoty.

Zapamätajte si

V prirodzenosti jedného Boha je dedičstvo jednej Cirkvi.

Námety na konanie

Milujte Cirkev tak, že si budete vážiť symboly jej jednoty, ľudí, ktorí držia Cirkev pohromade: katolícku hierarchiu, pápeža, biskupov. Vyhýbajte sa bezcitným alebo neúctivým rečiam o Cirkvi a láskavo napomeňte tých, ktorí sa tak vyjadrujú.

Posvätný vinič, Eucharistia

Hod Klement napísal tento úryvok medzi rokmi 200 a 215, súčasní katolíci to môžu vnímať ako poetickú meditáciu o svätej omši. Klement na veľmi malom priestore načrtnol obrazy tohto obradu s narázkami na najznámejšie eucharistické úryvky Nového zákona (*pozri Jn 6, 1 Kor 10 – 11*) a rozprávania o Poslednej večeri v Matúšovom, Markovom a Lukášovom evanjeliu.

Posvätný vinič vytvoril prorocký strapec. Veľký strapec, Slovo, bol rozmliaždený pre nás. Krv tohto hrozna - čiže Slova - chcela byť zmiešaná s vodou, tak ako sa jeho krv zmiešala so spásou.

A krv Pána je dvojaká. Je to krv jeho tela, ktorou sme vykúpení zo skazy, a je krv, ktorá je duchovná. Ňou sme pomazaní. Piť Ježišovu krv znamená mať podiel na Pánovej nesmrteľnosti. Duch je silou Slova, ako krv je silou tela.

Teda ako sa víno zmiešava s vodou, tak aj Duch sa mieša s človekom. A to jedno, zmes vína a vody, nás živí vo viere. Pričom Duch nás vedie k nesmrteľnosti.

A zmes vody a Slova sa nazýva Eucharistia, dobre známy a slávny dar. Tí, čo ju verne prijímajú, stávajú sa svätí telom i dušou. Otcova vôľa je, aby sa človek - ktorého Boh stvoril ako telo a dušu - mysticky zjednotil s Duchom a Slovom. Duch sa naozaj spája s dušou, ktorá od neho závisí. Telo sa spája s telom, pre ktoré sa Slovo stalo telom (*pozri/w 1“ 14*).

Myšlienky k modlitbe

Tí, čo verne prijímajú Eucharistiu, stávajú sa svätí telom i dušou.

Piť Ježišovu krv znamená mať podiel na Pánovej nesmrteľnosti.

Telo sa spája s telom, pre ktoré sa Slovo stalo telom.

Zapamätajte si

„Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečím, účasťou na Kristovej krvi?“ (*1 Kor 10, 16*).

Námety na konanie

Eucharistia je náš zdroj radosti. Keď nás nabudúce bude trápiť smútok alebo úzkosť, mali by sme si pripomenúť, že Boh je nám bližšie než matka svojim deťom.

Luboš Onderčín „V hlbínach slova“

Sviatok ružencovej Panny Márie: Víťazstvo kresťanských vojsk v bitke pri Lepante

Pod pontifikát dominikána Pia V. (1566-1572), ktorý bol veľkým askétom a mužom modlitby a na pápežskom tróne, spadá udalosť, ktorá mala pre Cirkev a celý Západ rozhodujúci význam. Preto je zobrazená na mnohých stropových freskách mariánskych kostolov námorná bitka pri Lepante

Politicky roztrieštený Západ bol ohrozovaný Turkami. Vo svojej dobyvačnej politike si chceli bez milosti podmaniť celý kresťanský Západ a získať ho pre moslimskú vieru. Keď sultánova flotila získala viac gréckych ostrovov, plánoval dobyť cez Maltu, Sicíliu a Neapol, Stredozemné more.

Pápež Pius V. sa neúnavne snažil zjednotiť rozhrvaných kresťanských veliteľov, aby sa tak mohli účinne postaviť proti tureckej prevahe. V najväčšej núdzi bola obranná vojna a vedenie kresťanskej flotily zverené vynikajúcemu mladému admirálovi Juanovi z Rakúska. Súčasne vyzval Pius V. všetkých kresťanov, aby sa modlili ruženec, aby kresťanské vojská zvíťazili v tejto bezvýchodiskovej situácii s pomocou Panny Márie. Hovorí sa dokonca, že pápež dal vojakom rozdať ruženec.

Admirál Andre Doria mal na palube svojej lode pri sebe aj vzácnu kópiu milostivého obrazu z Guadalupe.

7. októbra 1571 napokon prišlo k svetoznámej bitke. Bojovalo 500 lodí a 170 000 mužov. Očití svedkovia hovoria, že na kresťanských lodiach boli vztýčené kríže a že syn rakúskeho cisára, don Juan si ako prvý kľakol pred krížom a úpenlivo prosil o Božiu pomoc. Všetci ostatní vojaci nasledovali jeho príklad.

Boli to dojmavé okamihy. V priebehu niekoľkých hodín ťažkého boja bolo potopených 113 tureckých galejí, zajatých 117 lodí a oslobodených 12 000 kresťanských otrokov, ktorí museli slúžiť Turkom ako veslári. Dovtedy neporaziteľná turecká flotila utrpela zdrvuujúcu porážku a Európa bola zachránená pred islamom. Všetci boli presvedčení, že nezvíťazila sila zbraní, ale Boh zasiahol na príhovor Panny Márie.

Keď prišla o dva týždne k pápežovi správa o šťastnom výsledku bitky, nebol pápež vôbec prekvapený. On totiž v hodine víťazstva náhle prerušil rozhovor s generálnym pokladníkom, otvoril okno a dojatý radostne oznámil: „Naša kresťanská flotila v tejto hodine zvíťazila nad Turkami. Poďakujeme sa Pánovi!“

Tiež nariadil, aby sa od toho dňa každú prvú októbrovú sobotu slávil sviatok Panny Márie víťazstva. Jeho nástupca pápež Gregor XIII. neskôr tento sviatok premenoval na Sviatok ruženca.

ZVIERATÁ A NEDEĽA

Stalo sa, že pri jednej príležitosti boli zvieratá plné závidy a hnevu.

Nepáčilo sa im, že ľudia sa tešia z nedele, zatiaľ čo oni nie. Takúto diskrimináciu nemohli ďalej znášať. Bolo potrebné situáciu zmeniť.

A tak sa zvieratá zišli na lesnej čistinke, aby sa poradili, ako by bolo možné užívať si nedeľu. Lev povedal:

„Je to jednoduché - je to otázka dobrého jedla. Každú nedeľu si žiadam chutnú antilopu.“ Nato sa slova ujal páv:

„Jedlo! Aké prízemné! Dôležité je mať pekný sviatočný odev. Požadujem preto veľmi drahý model.“ Korytnačka sa ozvala:

„O čom to rozprávate? Nedostáva sa nám odpočinku. Spať tak dlho, ako si kto praje, a nebyť rušený.“ Potom sa pridala opica:

„Chýba nám poriadne vysoký strom, aby sme sa po ňom mohli šplhať a hrať sa s kamarátmi, naháňať sa a skákať na lianách.“

Zrazu v mene všetkých prehovoril stehlík:

„Takto k ničomu neprídeme. Je potrebné ticho, aby sme zladili naše hlasy, a za svitania, napoludnie a za súmraku predniesli krásnu symfóniu.“

Každé zviera predstavilo svoju túžbu. A dobrý Boh všetkým vyhovel. No napriek tomu to i pre zvieratá nebola nedeľa.

Ľudia sa usmievali a hovorili:

„Aké sú zvieratá hlúpe! Nevedia, že nedeľa znamená rozprávať sa s Bohom ako so svojim priateľom.“

Nedeľa so svojimi rôznymi významami môže byť pre mňa skutočne dôležitá, ak...

Nájsť duchovnú blízkosť s Bohom by pre moje srdce mohlo byť veľkým prínosom...

Svoje najväčšie túžby po nadprirodzenosti naplňam... (čím).

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Ľudia budú zmierať...

„Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet...“ (Lk 21, 26).

Aj keď si nevieme celkom predstaviť, čo hovorí evanjelium o konci sveta, predsa cítime za jeho obraznou rečou čosi veľmi vážne. Z dejín a možno i z vlastného života máme isté skúsenosti, ktoré by nám mohli pomôcť aspoň sčasti pochopiť niečo z bolestnej vážnosti Ježišových predpovedí.

V diele T. S. Eliota Vražda v katedrále tesne pred zavraždením Tomáša Becketa spieva chór: „Tichá hrôza...“

Pekelné sily miznú... Je tu len biela a plochá tvár, tvár smrti, tichej služobnice Božej, a za jej tvárou súd a za súdom pustota, prázdnota, neprítomnosť Božia, odlúčenie od Boha... kde tí, čo boli ľuďmi, nemôžu už svoju myseľ odvrátiť od sebaklamu, úniku do snov a predstierania, kde duša sama seba neklame, lebo tam už nie sú predmety a tóny, farby a tvary, čo by ju rozptýlili a zabavili, aby sa nevidela v ohavnom večnom spojení ničoho s ničím, nie s tým, čo nazývame smrťou, ale s tým, čo za smrťou už nie je smrťou... To desí... Prach som len a v prach sa zmením... Pred hroziacim zatratením chráň ma...“

Sila v Duchu

„...položia na vás ruky a budú vás prenasledovať... budú vás vládčiť pred kráľov a vladárov pre moje meno. To sa vám stane, aby ste vydali svedectvo... ja vám dám výrečnosť...“ (Lk 21, 12-13, 15).

Ježiš sľubuje svojim verným silu ducha, ktorá je mocnejšia než akýkoľvek nepriateľ. Apoštoli vedeli už z posvätných dejín Izraela niečo o tejto sile, ktorú Boh dával prorokom. Kráľ Joachim dal popraviť proroka Uriáša, ktorý mu bol nepohodlný, lebo vravel pravdu. Rozriešilo sa však niečo touto zločinnou popravou? Podľa Werfelovho Jeremiáša ešte od nej neuplynula ani hodina a už sa dvíhal iný prorok, aby vyslovil Boží výrok, ktorý nijako nelichotil kráľovi. Jeremiáš kúpil u hrnčiara najväčší džbán, dal si ho na hlavu a začal volať:

„Vy, králi a kniežatá, kňazi, muži a ženy tohto mesta! Podťe so mnou, aby ste videli čin Pána a počuli jeho hlas!“ Jeremiáš prišiel so zástupom zvedavcov až k bráne mesta, blízko popravniska. Tam zostal stáť. Potom zdvihol džbán nad hlavu a z celej sily ho rozbil na tisíc črepov o dlažbu ulice. „Výrok Pána!“ vykrikoval potom takmer s plačom. „Takto nechám rozbiť tento národ a toto miesto ako hlinenú nádobu, ktorú už nik a nič nedá viac dohromady!“ Všetci prítomní stípli. Vojnoví hrdinovia sa plazili pred kráľom ako zbabelci. Kdeže boli ich panciere a štíty? V tejto chvíli ešte aj v tupej duši nejedného surovca sa kmitlo tušenie o jedinej smelosti, ktorá na širom zemskej bojisku je hodná pozornosti - smelosť ducha!

V Novom zákone nájdeme ešte viac prípadov tejto sily, ktorá pramení z Božieho Ducha. Veď Duch Svätý sa vyleje ako Duch sily na všetkých, ktorí uveria v Ježišovo meno. Nielen Peter, Ján a Pavol sa stanú neohrozenými - po čase to budú aj tisíce iných, cez Ignáca z Antiochie až po mučeníkov našich čias. Veriaci budú trpieť pre Ježišovo meno, ale nebudú nešťastní. Naopak, prejavujú silu, ktorá bude udivovať svet. A oni sami sa práve v utrpení stanú šťastnými a hodnými večnosti.

Bojím sa utrpenia? Bojím sa svedectva? Mal by som dôverovať! Trpieť za evanjelium je aj dnes svätá vec. Ľudia dnes trpia mnoho pre malé veci. No keď ich získajú, nie sú šťastnejší. Trpieť pre Krista je aj dnes čosi veľké. Je to sväté utrpenie!

Nemali by sme sa báť námahy náročného života z viery. Nemali by sme túžiť po pohodlnom živote. Exupéry hovorí:

„Nechcem sa tešiť radosťami lenivca... Túžiš niekým byť. Budeš, ale len v Bohu a až v Bohu! Teraz si na ceste... človek sa formuje dlho. Rastie aj utrpením za pravdu.“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku